

šolsko glasilo št.4

2016/17

plātana

šola za hortikulturo in vizualne umetnosti celje

cvetličar / vrtnar / aranžerski tehnik / hortikulturni tehnik
inženir hortikulture / snovalec vizualnih komunikacij in trženja

Šolsko glasilo Platana 4

Šolskemu časopisu na pot	3
Čas počitka	3
Šolski utrip	4
Naši dijaki – naš ponos	15
Na krilih ustvarjalnosti	19
Višja strokovna šola	39
Razvedrilo	41

Ustanoviteljica in izdajateljica: Šola za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje
Srednja poklicna in strokovna šola
Ljubljanska cesta 97, 3000 Celje

Odgovorna urednica: Štefanija Kos Zidar
Glavna urednica: Sergeja Jekl

Lektoriranje: Sergeja Jekl
Oblikovanje: Romana Rožmarič

Naslovna slika: Sara Sarič, 2. AT
Naslovnica: Petra Pižmoht
Fotografije: učitelji in dijaki ŠHVU Celje
Naklada: 300 izvodov
Tisk: Grafika Gracer, d.o.o., Celje

Tel.: 03/428-59-00
tajnistvo@hvu.si
<http://www.hvu.si/>

ČASOPISU NA POT

Pred nami je že četrta številka časopisa Platana, ki izhaja v času valentinovega. Tako počasi, a zagotovo prihaja pomlad in z njo novo življenje, ki se ga čuti na vsakem koraku. V teh dneh dijaki in dijakinje tekmuje na temo Valentinovo 2017 in spremljamo tekmovanje aranžerjev, kjer se želite vsak na svoj način izkazati in vam tudi zelo dobro uspeva.

Gotovo ni naključje, da Valentin da ključ od korenin in sem prepričana, da se to občuti tudi na naši šoli v tem času. Nekaj je v zraku, mladi ste zaljubljeni, ste ustvarjalni, tekmuje, se veselite počitnic in življenja.

Tokratna številka šolskega časopisa nam ponuja veliko zanimivega branja za vsak okus, še zlasti pa so v njem zabeleženi najpomembnejši utrinki leta 2016. Poleg tega pa boste v njem našli tudi veliko zanimivega o naši 70. obletnici, ki je bila rdeča nit preteklega leta. Praznovali smo sedemdeset let obstoja prve (naše) šole s področja hortikulture v Sloveniji – Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje, kot naslednice Vrtnarske šole Celje, ustanovljene leta 1946. V ta namen se je zvrstilo sedem pomembnih dogodkov.

V teh dneh nas bodo na informativnih dneh obiskali osnovnošolci, ki jih zanimajo poklici s področja hortikulture in oblikovanja. Vsi skupaj se bomo potrudili in vem, da jim bodo vzdušje na šoli in naši programi všeč.

Dragi dijaki, dijakinje, študenti, študentke. Zavedam se, da ste vi naši največji in najboljši ambasadorji znanja. Zato sem vam hvaležna za izkazano zaupanje, ki me zavezuje, da skupaj z vami še naprej gradim šolo za kulturo bivanja, kjer se trudimo učiti iz življenja za življenje.

Štefanija Kos Zidar, ravnateljica

ČAS POČITKA

Ko gledam skozi okno učilnice, se moj pogled ustavlja na mogočnih drevesih, ki z vseh strani objemajo šolo. Zima je. Drevesa počivajo pod belo odejo sveže zapadlega snega. Ne skrbi jih, kaj bo čez mesec, dva ... Preprosto počivajo, ker vedo, da je zdaj čas za to.

Kaj pa mi, se znamo ustaviti, počivati ... Pa ne ob televiziji, računalniku ali hrupni glasbi. Se znamo umiriti v tišini, ko smo sami s seboj?

Za nami je veseli december. Zdi se, da mu bolj pritiče vzdevek nori december. Ljudje se kar ne znajo, ne morejo ustaviti. Trgovine so polne tistih, ki v zadnjem hipu iščejo darila za najdražje. Kupujejo zaloge hrane, kot da bo že čez nekaj ur vsega zmanjkalo. Želijo še več zabav, blišča, kičaste, a lažne praznične podobe, več veseljačenja, več, več, več ...

Dan po tem pa ... slaba volja, težka glava, občutek nesmisla, izpraznjenost. Popolna izpraznjenost in nemir.

Spet se zazrem v drevesa in kar samo se mi ponuja vprašanje, kdaj smo se prenehali učiti od narave? Kdaj smo

se dvignili nad njo in si domišljamo, da smo nekaj več? Kako smo lahko tako močno zaslepljeni? Kot bi se kapljica v morju upirala njegovemu valovanju. Vse to ločevanje nas vodi v vedno globlje nezadovoljstvo s sabo, z drugimi, s svetom na sploh ...

In mi na Šoli za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje, dijaki in učitelji, ki se tako radi pohvalimo, da je park naša najlepša učilnica? Res verjamemo v to, kar govorimo?

Zdaj – v času počitka narave – imamo priložnost in čas, da temeljito premislimo o tem, kaj nas vodi na naši poti izobraževanja. Bomo sledili le trenutnim vzgibom, kratkotrajnim ciljem ali bomo svoje načrte za prihodnost delali na dolgi rok? V naravi ni nič od danes na jutri. Tudi mi nismo, čeprav se včasih delamo, da je čisto vseeno, kaj bo pojutrišnjem.

Poslanstvo učitelja je učiti (tudi) za prihodnje rodove. Poslanstvo vas, dragi dijaki, da gradite na dobrih temeljih, ki so vam jih pomagali ustvarjati vaši starši, stari starši, vzgojitelji v vrtcu, učitelji v osnovni in srednji šoli. Dobri temelji so pogoj, da se hiša ne zruši, in so pogoj, da človek razvija svoje talente, da bo z njimi delal dobro. Za prihodnje rodove ...

Vsem skupaj želim veliko veselja ob listanju in prebiranju 4. številke Platane.

Sergeja Jekl, urednica

ŠOLSKI UTRIP

SODELOVANJE ŠOLE NA SEJMIH

V času med 20. in 25. avgustom 2016 je v Gornji Radgoni potekal 54. mednarodni kmetijsko-živilski sejem AGRA, na katerem je sodelovalo skoraj 2000 razstavljalcev, med njimi tudi naša šola. Našo stojnico sta si ogledala tudi g. Borut Pahor, predsednik države in g. Dejan Židan, minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano.

Šola se je predstavila tudi na 49. MOS-u, mednarodnem obrtnem sejmu, ki je potekal v Celju od 13. do 18. septembra 2016. Na obeh sejmi smo predstavili našo šolo, izobraževalne programe in poklice.

Romana Rožmarič

KAKO SMO PRAZNOVALI

70let

Že v začetku preteklega šolskega leta 2015/16 smo si zastavili Projekt praznovanja naše 70. obletnice. Imenovali smo organizacijski odbor, častni odbor ter pripravili načrt praznovanja čez celo leto 2016. Razmišljali smo, na kakšen način kar najbolje vključiti v praznovanje naše dijake in študente, učitelje in ostale zaposlene ter hkrati vključiti bodoče dijake, odgovorne na posameznih segmentih aktualnega družbenega življenja in stroko. Tako smo oblikovali sedem pomembnejših dogodkov, ki so se zvrstili vse do meseca oktobra, ko smo pripravili osrednjo slovesnost.

1. **dogodek:** Meseca februarja smo na temo Valentinovo 2016 pripravili šolsko tekmovanje dijakov in študentov s področja cvetličarstva in vrtnarstva. Rezultati tekmovanja so bili čudoviti nasadki in aranžmaji. Najuspešnejši dijaki so se s to uvrstitvijo udeležili državnega tekmovanja mladih vrtnarjev in cvetličarjev Flora 2016. S področja aranžerstva pa je bila tema

ženska kozmetika Afrodita. Najboljši dijaki so se uvrstili na državno tekmovanje Flora 2016.

2. **dogodek:** V času sejma Flora 2016, 11. marca 2016, smo organizirali okroglo mizo na temo prihodnost zelenih poklicev »Zeleni poklici – poklici prihodnosti?«, na katerih so poleg direktorice zavoda in ravnateljice srednje poklicne in strokovne šole, Štefanije Kos Zidar, in ravnateljice višje strokovne šole, Nade Reberšek Natek, sodelovali številni strokovnjaki s področja hortikulture: dr. Martina Bavec, redna profesorica na Fakulteti za kmetijstvo in biosistemske vede, Tomaž Hrastar, svetovalec na direktoratu za kmetijstvo na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Igor Škerbot s Kmetijsko-gozdarske zbornice Slovenije, Kmetijsko gozdarski zavod Celje, svetovalec za področje poljedelstva, vrtnarstva in okrasnih rastlin, Matjaž Mastnak iz Arboretuma Volčji Potok, predavatelj in pisec strokovnih člankov in knjig, Tomaž Jevšnik, naš bivši dijak iz podjetja Ocean Orchids d.o.o., soustanovitelj podjetja, Vlado Planinšek, lastnik podjetja Omorika, d.o.o., Franci Landeker, naš bivši dijak, priznani florist in podjetnik, Dušan Levičnik, naš bivši dijak, lastnik podjetja Vrtnarstvo Levičnik & CO, d.n.o., Majda Stopar s Centra RS za poklicno

izobraževanje, višja svetovalka področja III, zadolžena za poklicne standarde in nacionalne poklicne kvalifikacije, ter eminenca slovenske floristike, Janez Seliškar, naš bivši dijak iz podjetja Cvetje Eli Dragotina Seliškar s.p. Razmišljanje o zelenih poklicih je vodil in povezoval Simon Ogrizek, naš bivši dijak, predsednik Sekcije cvetličarjev in vrtnarjev pri OZS, zaposlen na PUP Velenje kot vodja PE Vrtnarstvo.

Razmišljanje na temo zelenih poklicev kot poklicev prihodnosti je pokazalo, da so to zagotovo poklici prihodnosti.

3. **dogodek:** 16. aprila 2016 smo se predstavili v okviru praznika MO Celje in JZ Socio »Celje – zdravo mesto« z lastnimi izdelki, ki so jih pripravili dijaki: zeliščne kreme, pilingi. S tem so se dijaki izkazali in potrdili, da

na šoli skrbimo za zdravje.

4. **dogodek:** V mesecu maju smo za učence osnovnih šol organizirali likovni natečaj na temo »Štirje letni časi«. Likovni natečaj se je zaključil z razstavo najboljših del in svečano razglasitvijo rezultatov ob koncu šolskega pouka. Razstavljenih je bilo 86 del izmed 224 prispelih na natečaj. Sodelovalo je 14 osnovnih šol in Center za varstvo in delo Golovec. Zastopane so bile vse tri triade. Svečana podelitev s kulturnim programom je potekala v šolskem parku.

Za naše dijake in študente pa smo razpisali fotografski natečaj na temo »Narava«. Na natečaj so prispele čudovite fotografije naših dijakov in študentov.

Fotografije in likovni izdelki so bili razstavljeni v času osrednje prireditve.

5. **dogodek:** V mesecu septembru smo v sodelovanju z Osrednjo knjižnico Celje pripravili razstavo z naslovom »Zazrti v prihodnost«, ki predstavlja »Sedem ustvarjalnih desetletij v sožitju z naravo do znanja in izkušenj«. Razstava je bila na ogled do oktobra; tudi na dan osrednje prireditve.

6. **dogodek:** Zadnji teden v septembru, med 26. in 30. septembrom, smo organizirali tekmovanje dijakov in študentov med šolami Konzorcija biotehniških šol na temo kaktej in sočnic ter z izdelki dopolnili razstavo ob našem osrednjem dogodku v oktobru. Tekmovali so tudi dijaki programa Aranžerski tehnik in študenti programa Snovanje vizualnih komunikacij in trženja ter dijaki šol s tega področja.

7. **dogodek:** Kot osrednji dogodek smo pripravili svečano prireditev in otvoritev razstave. Osrednji dogodek je bil 12. oktobra 2016. Na razstavi so se predstavili

slovenski cvetličarji in vrtnarji ter strokovnjaki s področja oblikovanja. Razstavljeni so bili tudi izdelki s tekmovanja kaktej in sočnic ter slike in fotografije z natečaja na temo letnih časov. Na osrednjem dogodku so sodelovali tudi lastniki starih avtomobilov »oldtajmerjev«. V okviru projekta Erasmus+ je šola v tem času gostila evropske učitelje vrtnarstva.

Kot spremljajoči dogodek je šola izdala tematsko znamko ob 70. obletnici.

Mesec september in začetek oktobra smo namenili hortikulturni ureditvi šolskega parka. Nekateri deli parka so dobili novo podobo. V urejanje parka so bili vključeni vsi dijaki, študentje, učitelji, kot tudi strokovni sodelavci. Naša obletnica je prav posebna tudi zato, ker smo ob tej

priložnosti pripravili šolsko himno, ki sta jo uglasbila Tilen Slakan in Neli Zidar Kos. Besedilo zanjo so napisali dijaki in dijakinje letošnjega 2. HT razreda pod mentorstvom profesorice Sergeje Jekl.

Andreja Gerčer, Štefanija Kos Zidar

ŠOLSKA HIMNA

Ob 70-letnici Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti
Celje, oktober 2016

Naša šola res majhna je,
a v njej veliko učimo se.
Od stroke do športne poteka naš dan.
Zelo radi tekmujemo in
povsod zmagujemo.

Radi sodelujemo,
vrtove, šopke in izložbe oblikujemo.
Cvetličar, vrtnar, hortikultorc in aranžer
to naši bodo poklici –
v cvetličarni, trgovini ali na gredici
pokazali bomo svojo ustvarjalno moč.

Šolo pa naš park krasi,
cvetlice, rastlinjaki in drevesa so bogastvo,
ki se v njem blešči.
Zato se veselimo pomladi, ko vse brsti, kipi in poje.
Tudi jesen je lepa, ko zlato listje se osipa.
To najlepša naša je učilnica.

A pomembno je, da radi sodelujemo,
vrtove, šoke in izložbe oblikujemo.
Cvetličar, hortikultorc in aranžer
to naši bodo poklici –
v cvetličarni, trgovini ali na gredici
pokazali bomo svojo ustvarjalno moč.

Besedilo: 2. HT razred
Glasba: Tilen Slakan, Neli Zidar Kos

POVEZANI Z EVROPSKIMI VRTNARJI

Šola za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje uspešno sodeluje z evropskimi učitelji vrtnarstva v različnih projektih. Trenutno v projektu Erasmus+, ki temelji na biodiverziteti in nosi naslov »Individuelles Kompetenztraining zur Verbesserung der Lebensqualität und der Arbeitsfähigkeit durch Biodiversität und ökologische Produktionsmaßnahmen«.

V tednu od 11. do 15. oktobra 2016 so naše praznovanje ob 70. obletnici Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje s svojim obiskom počastili tudi učitelji, ki so prišli iz Avstrije, Belgije, Francije, Latvije, Luksemburga, Nemčije, Švice in s Češke.

Govornik na slavnostni akademiji, 12. oktobra 2016, je bil predsednik združenja evropskih učiteljev vrtnarstva, katerega članica je tudi naša šola, gospod Peter Stadelmann iz Švice. Na kratko je predstavil zgodovino združenja, naloge in cilje, skupne projekte ter tekmovanje mladih vrtnarjev, ki poteka vsako drugo leto v eni izmed evropskih držav. Šoli je ob jubileju iskreno čestital in si postavil vprašanje: »Ali je to stara šola?« »Še zdaleč ne, kajti dijaki so vedno znova mladi ljudje in z njimi ostaja šola vedno mlada, le mi učitelji se počasi staramo«, je odgovoril.

Z evropskimi učitelji vrtnarstva smo v času njihovega bivanja v Sloveniji obiskali tudi primere dobrih praks.

Ogledali smo si Ekomuzej hmeljarstva in pivovarstva Slovenije v Žalcu in spoznali zgodbo savinjskega hmelja. Seveda smo poskusili tudi pivo iz prve fontane piva »Zeleno zlato«. Udeležencem smo podarili spominski vrček, si natočili pivo in nazdravili skupnim projektom.

Goste smo odpeljali tudi v Logarsko dolino, kjer smo se kljub dežju povzpeli do slapa Rinka in občudovali lepote alpske Slovenije. Ob povratku smo se ustavili v Mozirju in si ogledali park cvetja »Mozirski gaj«. Čeprav je bil park za obiskovalce že zaprt in se je pripravljal na božično bajko, nam ga je gospa Elica Skornšek z velikim navdušenjem razkazala in predstavila.

Prostega časa skoraj nismo imeli, saj smo le-tega namenili snovanju in oblikovanju skupin za nove projekte, ki jih želimo prijaviti spomladi 2017.

Evropski projekt Erasmus+ »BioDiv« je odlična priložnost izmenjave primerov dobrih praks, spoznati moderno tehnologijo, biodiverzitetu in trende na področju vrtnarstva oz. hortikulture ter nove metode poučevanja. Tako dijaki kot učitelji spoznavamo kulturo in običaje evropskih dežel ter se izpopolnujemo v znanju tujih jezikov. Pridobivamo nove prijatelje in nikoli ne veš, kdaj ti bo lahko kdo pomagal pri iskanju zaposlitve ali pri iskanju delodajalca za opravljanje praktičnega izobraževanja v eni izmed evropskih držav.

Lidija Oblak

ŠMARTINSKO JEZERO – športni dan

Varna, urejena in lepo označena pot, ki se prične pri cerkvi Sv. Duha v Novi vasi, pešce, tekače in kolesarje pripelje do Šmartinskega jezera. Jezero je nastalo leta 1970 in meri 113 ha vodne površine. Prvotna naloga jezera je bila zadrževanje visoke vode, z leti pa sta jezero in okolica prerasla v rekreacijsko in turistično točko. Z dijaki 2. AT, HT in CV smo jo obiskali jeseni na našem 1. športnem dnevu.

Romana Rožmarič

DAN ODPRTIH VRAT 2016

V sredo, 23. novembra 2016, smo na šoli organizirali dan odprtih vrat za osnovnošolce. Še zlasti devetošolcem, našim bodočim dijakom smo predstavili programe s področja hortikulture in oblikovanja ter življenje na šoli.

Udeležencem smo ponudili brezplačne delavnice, in sicer:

- aranžersko delavnico – zavijanje daril,
- likovno ustvarjanje z bodočimi aranžerskimi tehnikami,
- adventno delavnico in
- oblikovanje bivalnega prostora z računalnikom.

Delavnice so vodili in izvajali naši učitelji in učitelji z dijaki;

programe pa sva predstavili svetovalna delavka in ravnateljica.

Udeležba je bila dobra in sem prepričana, da je dan odprtih vrat vedno bolj potreben. Bodoči dijaki in dijakinje so tako dodobra spoznali naše programe in se bodo lažje odločali za pravi program.

Štefanija Kos Zidar

DAN ZDRAVE ŠOLE

V torek, 29. 11. 2016, smo imeli TRADICIONALNI DAN ZDRAVE ŠOLE, ki se ga dijaki in učitelji vsako leto veselimo, saj poteka sproščeno, v prijetnem in prijateljskem vzdušju, predvsem pa ustvarjalno in v znamenju spoznavanja novih, zanimiv vsebin, ki niso del učnega načrta, a so še kako pomembne za življenje.

V prvem delu so dijaki prisluhnili predavanjem o zdravi prehrani, o varni spolnosti, o osebni varnosti, o novodobnih oblikah zasvojenosti ipd.

V drugem delu pa so lahko zbirali med desetimi zanimivimi delavnicami, kjer so pokazali svojo ustvarjalno moč in ročne spretnosti. Učitelji, ki so te delavnice vodili, so ugotovili, da dijaki želijo pridobiti tudi veščine, ki niso neposredno povezane z učnim načrtom, a so pomembne za življenje. Npr. peka kruha, pletenje, kvačkanje, šivanje, izdelovanje cofov in podobno.

Sergeja Jekl

LAMPIJONI

Vsako leto v prazničnem decembru poslikamo lampijone za krasitev mesta Celja. Tokrat je bila kulturna prireditev ob otvoritvi 2. decembra pri Domu ob Savinji. Prireditve so s kulturnim programom popestrili malčki iz vrtcev. Slavnostni govornici sta bili podžupanja MOC mag. Darja Turk in ga. Tanja Barle.

Pri krasitvi brežine Savinje z lampijoni sodelujejo vrtci, osnovne šole in srednje šole.

Lampijoni so krasili sprehajalno pot ob Savinji vse do 6. januarja 2017.

Matjaž Pustoslemšek

DELAVNICA NA OŠ ŠENTJERNEJ

Delavnico za osnovnošolce Šentjerneja je pripravil Matjaž Pustoslemšek z dijakinja 2. AT.

ADVENTNI VENEC

Središče Celja je tudi v letu 2016 krasil velik adventni venec, ki so ga pod vodstvom mentorjev izdelali in okrasili dijaki Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje. Venec je imel v premeru kar 3 metre in tehtal 400 kilogramov. Za pletenje oboda venca sta bili potrebni kar dve odrasli smreki, ki sta rasli v gostem sestoju šolskega parka. Vsako nedeljo do božiča je na vencu zagorela ena svečka več, sicer pa je venec vsakič na novo zažarel, ko so se ob mraku na njem prižgale drobne luči.

Odgovorni pletilji sta bili dijakinji 2. V razreda, Jasmina Rojnik in Valentina Vaš ob pomoči sošolk in sošolcev. Venec so z novoletnimi okraski okrasile dijakinje 3. C razreda z mentorico Ano Sotošek. Koordinator dogodka je bil Emil Špes ob pomoči Sergeja Kosa.

Letos smo posebej ponosni na ta že tradicionalni dogodek, ki ga že tretje leto izvajamo v sodelovanju z Mestno občino Celje. Ni pa ostal neopažen niti celjski škofiji. Celjski škof

msgr. Lipovšek je šoli izrekel osebno zahvalo za širjenje adventnega duha, ko nas je obiskal na prvi delovni dan novega leta.

Romana Špes

BIŽIČNO-NOVOLETNA PRIREDITEV

UTRINKI Z MATURANTSKEGA PLESA

NAŠI DIJAKI – NAŠ PONOS

NAJVIDNEJŠA TEKMOVANJA, DOSEŽKI IN DOGODKI V LETU 2016

Iztekaajoče se leto 2016 je bilo za našo šolo zelo uspešno. Predvsem želim izpostaviti tisti del, kjer ste se vi, dijaki in dijakinje, posamezno ali v skupini zelo izkazali in tako potrdili, da smo šola, ki uči za življenje. Naj omenim najvidnejša tekmovanja, dosežke in dogodke:

- praznovanje 70. obletnice obstoja prve šole s področja hortikulture v Sloveniji – Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje, kot naslednice Vrtnarske šole Celje, ustanovljene leta 1946. Glede na pomembnost praznovanja smo v ta namen oblikovali sedem pomembnejših dogodkov. Pri sooblikovanju tega najbolj pomembnega dogodka za našo šolo ste z veliko vnemo sodelovali tudi vi, spoštovani dijaki in dijakinje, za kar se vam iskreno zahvaljujem.
- Valentinovo tekmovanje, tekmovanje za aranžerje,
- odlična uvrstitev naših dijakov na tekmovanju mladih vrtnarjev in cvetličarjev ter aranžerjev na »Flori 2016«,
- odlična uvrstitev naših dijakov na predtekmovanju za Euroskills za aranžerje in cvetličarje na »Flori 2016«,
- inovativno pripravljen in izveden »show« Slovenska poroka 2016 na »Flori 2016«,
- odlična uvrstitev na mednarodnem florističnem tekmovanju na Hrvaškem,
- številni zelo dobri dosežki na tekmovanjih iz splošno izobraževanih predmetov,
- veliko odličnih rezultatov na raznih natečajih in projektih,
- visoko ocenjene in uporabne raziskovalne naloge,
- dobro organiziran in izveden maturantski ples,
- številne promocijske aktivnosti na OŠ in drugje, kot je npr. dekoracija izložb naših aranžerjev v Citycentru, adventni venec v Celju ...

- zlata maturantka PM 2016, programa aranžerski tehnik,
- zmaga v polfinalu na oddaji Gimnazium na Radio Slovenija 1.

Vse to predstavlja izjemen dosežek glede na število naših dijakov in dijakinj v primerjavi z drugimi šolami. Omenjeni dosežki in dogodki potrjujejo, da smo in ostajamo najboljša šola v Sloveniji s področja hortikulture in oblikovanja.

Štefanija Kos Zidar

TEKMOVANJE MLADIH VRTNARJEV EVROPE V BELGIJI

Globoko v počitnicah, sredi avgusta, so se začele še zadnje priprave na udeležbo na tekmovanju v Belgiji, ki je potekalo od 22. 8. 2016 do 27. 8. 2016. Tekmovanje za naj mladega vrtnarja Evrope poteka vsako drugo leto v eni izmed evropskih držav. Vsaka država lahko sodeluje z največ 2 ekipama. Letošnjo ekipo naše šole so zastopala sama dekleta: Julija Cvelbar iz 3. V, Magdalena Lazar iz 4. HT in Janja Podvratnik, študentka 1. letnika višje strokovne šole z mentoricama Mojco Sodin in Romano Špes. Tekmovanja smo se udeležili v okviru projekta Erasmus +.

Tekmovanja se je udeležilo kar 21 ekip iz 14 držav Evrope. Letošnjo organizacijo sta prevzeli šoli iz Belgije; šola IPEA iz La Reida in šola ZAWM iz Eupena. Tekmovanje je potekalo 3 dni, prvi tekmovalni dan je bil namenjen nacionalnim ekipam. Tekmovalci so se preizkusili v prepoznavanju trajnic, užitnih cvetov, prepoznavanju bolezni in škodljivcev okrasnih rastlin ter koristnih organizmov, v sestavljanju kosilnice z nitko, vegetativnem razmnoževanju in v hitrostnem žaganju debla breze, kjer so coli morali ustrezati določeni teži.

Najtežji del tekmovanja pa je bila krajinska ureditev grede 2 m krat 3 m, saj je zajemala tako izgradnjo suhozida, tlakovanja z granitnimi kockami, polaganje travne ruše in zasaditev rastlin po načrtu. Da pa je bila naloga še bolj zapletena, je bil določen tudi padec tlakovane poti. Če so bile ostale naloge časovno omejene na 15 do 20 minut, pa je krajinarski del tekmovanja zajemal kar 4 ure.

Sreda je bila namenjena mešanim ekipam, člani so prihajali iz različnih držav. Člani ekip so morali poleg komunikacijskih veščin pokazati, kako spretni so v stroki in v športu. Nekatere naloge so bile namenjene skupnemu izobraževanju, preizkusu, kako deluje ekipa kot celota pri izdelavi zelene strehe, zasaditvi brežine, postavljanju suhozida in tlakovanju počivališča. Vsaka ekipa je izvedla le del naloge, po celodnevem delu pa je nastal skupen izdelek. Naloge so vodili učitelji gostujoče šole. Tekmovalnega značaja pa so bile naloge: sestavljanje lesenega zaboja, plezanje po drevesu in delo z buldožerjem.

Zadnji tekmovalni del je potekal v mestu Eupen, kjer so se odvijali zadnji preizkusi nacionalnih ekip v izdelavi dveh cvetličarskih izdelkov: paralelnega aranžmaja in izdelavi srca.

Ostale naloge, ki so se vrstile po različnih postajah po mestu, pa so bile namenjene poznavanju Evrope, promociji biodiverzitete in športnim igram.

Vse dni v tednu je bilo sončno in zelo vroče, kar je po besedah organizatorjev nenavadno, saj v Belgiji pogosto dežuje; najmanj pa enkrat tedensko. Po zadnjem tekmovalnem dnevu so tekmovalci lažje zadihali, saj jih je čakalo le še spoznavanje kulturnih znamenitosti Belgije. Naša ekipa si je tako v petek, 26. 8. 2016 ogledala krajinski park na nadmorski višini 300 m, ki je urejen kot del mokrišča. V njem uspevajo kisloljube rastline, kot so borovnice, brusnice, resje idr. Nasploh nas je presenetila krajina tega dela Belgije, saj nas je namesto pričakovane ravnice pozdravil gričevnat svet. Pot smo nadaljevali v muzeju templjarjev, kjer smo se seznanili z zgodovino nastanka Belgije. Ogledali smo si tudi muzej Formule 1. V Spa – Francorchamps že od leta 1921 prirejajo motociklistične dirke.

Belgijci se radi pohvalijo s 4000 različnimi vrstami piva, siri, z mističnimi liki, kot sta Asterix in Obelix ter zatrjujejo, da je ocvrt krompirček – pomfrit njihova iznajdba.

Podelitev je potekala v novo zgrajeni šoli, kjer se bodo izobraževali bodoči inženirji hortikulture. Prvo mesto je zasedla ekipa 1 iz Italije, 2. in 3. mesto pa je pripadlo obema ekipama iz Švice. Ostale uvrstitve bodo znane naknadno. Z delom naše ekipe sva obe mentorici zelo zadovoljni, saj so dekleta suvereno in odločno zastopala našo šolo in državo.

Čeprav je prireditev tekmovalnega namena, je to hkrati tudi priložnost, da pogledamo izven svojih meja, primerjamo izobraževalni sistem s šolami v Evropi, ki izobražujejo na področju hortikulture, in poskušamo popraviti pomanjkljivosti.

Za vse tekmovalce je tekmovanje zelo velika preizkušnja. Vsem iskreno čestitam!

Romana Špes

TEKMOVANJA CVETLIČARJEV

V sredo, 28. septembra, smo na Šoli za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje v okviru 70-letnice šole pripravili medšolsko tekmovanje v vertikalni zasaditvi iz kaktusov in sukulents, ki so se ga poleg dijakov naše šole udeležili tudi tekmovalci s šolskega centra GRM Novo mesto in z Biotehniške šole Maribor. Tekmovanje je potekalo v šolskem parku, v lepem vremenu in prijetnem vzdušju. Tekmovalo je šest dijakov, ki so pri izdelovanju nasadkov pokazali veliko znanja, spretnosti in inovativnosti. Izdelke je ocenil priznani cvetličar Marjan Planinšek. Izbran je bil najbolj romantičen izdelek, najbolj inovativen in najbolj futurističen izdelek ter najbolj barvno pester izdelek. Prvo mesto je dosegla dijakinja 3. letnika, programa cvetličar, Nina Kolar, pod vodstvom mentorice Ane Sotošek.

Dijakinja Nina Kolar se je z mentorico udeležila tudi 10. mednarodnega tekmovanja učencev kmetijskih šol, ki je potekalo 22. septembra na Srednji šoli »Arboretum Opeka« v Varaždinu, in dosegla 3. mesto.

Dijaki naše šole pa so se s svojim znanjem in izkušnjami pod mentorstvom Ane Sotošek in Mojce Sodin izkazali tudi na letošnji poletni razstavi z naslovom Zelena okna v Mozirskem gaju, ki je konec avgusta potekala v sodelovanju s sekcijo cvetličarjev in vrtnarjev pri Obrtni zbornici Slovenije ter CPI Slovenije.

Ana Sotošek

GYMNASIUM.EU

Naša šola se je udeležila tekmovanja 4. sezone radijske oddaje Gymnasium.eu, ki poteka v okviru evropskega radijskega projekta na 1. programu Radia Slovenija.

Oddaja, v kateri smo sodelovali, je bila na sporedu v sredo, 7. 12. ob 20. uri. Barve naše šole so zastopali: Nejc Kelner, Nik Markišić Monfreda, oba dijaka 4. AT, in Tim Čurči iz 3. HT ter mentorica Lidija Oblak, prof.

Debatna oddaja je bila posvečena Evropski uniji, natančneje temi: »**Brexit in ali bo kdo sledil Britancem?**« Naš nasprotnik v debati je bila Prometna šola Maribor.

H glasovanju so bili vabljeni vsi dijaki, učitelji, starši in sorodniki ter prijatelji. Glasovanje je potekalo s pomočjo mobilne aplikacije Gymnasium.eu. Naši dijaki in mentorica so se na oddajo dobro pripravili in tako premagali nasprotno šolo. Nasprotno šolo so premagali tako pri glasovanju publike, kot tudi pri glasovanju strokovne žirije, ki jo predstavljajo eminentni novinarji. Zmaga nas je tako popeljala v drugi krog tekmovanja, kjer smo se v sredo, 1. februarja, spopadli s Srednjo trgovsko šolo Ljubljana. Rezultat še ni znan.

V vmesnem obdobju pa je član naše ekipe, Tim Čurči, postal zmagovalac spletne debate o čezatlantskem zavezništvu, za kar je bil nagrajen.

Ponovno držimo pesti za naše dijake in mentorico.

Andreja Gerčer

NA KRILIH USTVARJALNOSTI

MOJ SKRIVNI DOMIŠLIJSKI VRT

(razmišljanja dijakov 1. C in 1. V)

Če bi imela svoj skrivni vrt, bi izgledal takole: imel bi belo ograjo, ob njej bi rasele vrtnice različnih barv, na sredini vrta pa bi bila vodna fontana. Cvetje bi bilo lepo in pisano ter omamno dišeče. V vrtu bi bila klopca, kjer bi lahko sedela in opazovala ta svoj čarobni skrivni vrt.

Mija Moškotelec

Če bi imela svoj skrivni vrt, bi ga uredila tako, da bi nanj zasadila cvetlice in kakšno drevo, na katerem bi lahko pele ptice. Imela bi ograjo, po kateri bi plezale najrazličnejše vzpenjavke, v njem pa bi preživljala svoj prosti čas.

Mojca Balon

Moj skrivni vrt je tam, kjer se počutim najlepše. Vanj se zatečem pred ljudmi. Tja sem prvič začela hoditi pred sedmimi leti, ko mi je umrl oče. Ta kraj je za mojo hišo, ob gozdu. Tam je klopca, kjer sem sama in lahko prisluhnem petju ptic.

Po tem, ko mi je umrl oče, in sedaj še mama, se tja zatekam vsak dan, saj se mi zdi, da se tam lahko pogovarjam z obema. Ko me kaj muči v srcu, se jima zaupam, saj sem spoznala, da pravi prijatelji ne obstajajo več. Moj skrivni vrt je samo moj. V njem se zopet najdemo in tam ponovno dobim energijo in voljo do življenja.

Tanja Terjašek

Sem oseba, ki se rada pogloblja v psihologijo, in po mojem mnenju narava pomaga pri slabem počutju. V mojem skrivnem vrtu bi rastle najboljše zelenjava in cvetele bi

najlepše cvetice. Bilo bi mirno. Vanj bi povabila ljudi, ki potrebujejo naravo za zdravljenje. Pustila bi jim, da prevzamejo del vrta ter ga uredijo. Vrt ne bi bil več vrt, ampak zdravilišče.

Tajda Verhovšek

Vedno sem si želela imeti svoj vrt, skrit za svojo hišo. Do njega bi prišla le jaz in osebe, ki bi jim zaupala. Pri vhodu bi posadila vrtnice. Okrog in okrog bi bila živa meja. Na sredini bi stal vodnjak. Imela bi tudi bazen, ki bi ga pozimi pokrila, da bi se kopala, kadar bi hotela. V vrtu bi imela grede in na njih rože različnih vrst. V njem bi delala, kar bi želela.

Arlinda Cikaqi

Bližala se je pomlad in vse je že cvetelo in brstelo. Le vrt obdan z zidom je bil zaraščen s trnjem. Nekega toplega dne sem našla ključ od skrivnega vrta. Ko sem ga odklenila in vstopila vanj, sem kmalu začela okopavati in urejati grede. Kmalu je bil vrt poln živali, kot so ptički, veveričke, vanj je prišla celo srnica. Po nekaj tednih je bil vrt pisan. V njem sem bila od jutra do večera, se igrala z živalicami in brala knjige. Nekega dne je priletela taščica, ki je imela poškodovano krilo, zato sem ji pomagala in ji v vrtu naredila ptičjo hišico. Še zdaj vsako pomlad pride in mi poje, medtem ko jaz vrtnarim.

Aleksandra Berložnik

SKRIVNO ŽIVLJENJE DREVES *(zanimivo branje)*

»V gozdu se dogajajo neverjetne stvari: drevesa se sporazumevajo med seboj. Ljubeče skrbijo za svoj naraščaj in negujejo stare, betežne sosede. Drevesa imajo občutke, čustva in spomin. Zveni neverjetno? Vseeno je res!

Gozdar Petre Wohlleben je osvetlil somrak gozda in nam omogočil neverjeten vpogled v skrivnostni univerzum. V čudovite zgodbe o neslutelih zmožnostih dreves je vključil tudi najnovejša znanstvena spoznanja in lastne izkušnje.

To je ljubezensko pismo gozdu.«

Ob branju teh vrstic na zadnji strani knjige z naslovom *Skrivno življenje dreves*, ki sem jo za praznike dobila v dar, me je preplaval prijeten občutek zadovoljstva. Ja, prav o tem, sem pogosto razmišljala.

Drevesa niso kar tako, za okras ... vsako drevo ima svoj prostor in svoj namen ... in pogosto mi je prišlo na misel, kako srečni smo lahko mi »z vrtnarske«, ker nas obdajajo tako čudovita, mogočna drevesa, ki nam v vsakem letnem času šepetajo drugačno pesem, nas prevzemajo s svojo neponovljivo lepoto in nas vabijo, da prisluhnemo, se odpočijemo in razmislimo, kaj in kdo sploh smo.

In tisto, kar me je ob branju najbolj navdušilo, je spoznanje, kako povezana znajo biti drevesa, kako skrbijo druga za drugo, kako si pošiljajo signale, če je v bližini nevarnost ... no, pa da ne boste rekli, da kar v tri dni »nakladam«, raje preberite tole:

»V afriških savanah se žirafe hranijo z dežnikovimi drevesi (vrsta akacije s široko, dežnikasto krošnjo), ki jim to početje prav nič ni všeč. Da bi se akacije znebile velikih rastlinojedk, v nekaj minutah v lističih nakopičijo strupene snovi. Žirafe to vedo in se premaknejo k naslednjim drevesom. V neposredni bližini? Ne, nekaj primerkov levo pustijo pri miru in šele čez približno sto metrov nadaljujejo z obrokom. Razlog je osupljiv: načeta akacija oddaja opozorilni plin (etilen), ki vrstnice v bližini posvari pred bližajočo se nevarnostjo ...«

Med drevesnimi vrstami, ki po avtorjevih ugotovitvah najbolj pomagajo druga drugi, so bukve. Pa saj to ni res, me prešine, tudi drevesa nas lahko učijo tisto, kar smo mi »pametni in napredni, predvsem pa sebični« pozabili ...

Bukve so zmožne prijateljstva in se celo medsebojno hranijo. Gozdu očitno ni v interesu, da bi izgubil šibkejše člane, saj bi tako nastale luknje, ki bi kvarile občutljivo mikroklimo, za katero sta značilna somrak in visoka zračna vlaga.

Je to v slogu evolucije, da preživijo najmočnejši?

Drevesa bi ob takšni izjavi samo zmajala z glavo oziroma s krošnjo. Njihova blaginja je odvisna od cele skupnosti, in če izginejo na prvi pogled šibki vrstniki, so na slabšem tudi vsi drugi.

Kakšno spoznanje, kakšna neprecenljiva modrost!

Knjigo toplo priporočam v branje vsem, ker so »drevesa naši molčeči spremljevalci«, kot bi rekel Ivan Minatti, in ker nam šepetajo tiste pomembne življenjske modrosti, ki smo jih mi, ljudje, hote ali nehote pozabili.

Sergeja Jekl

RESNIČNA PUNCA

Nihče od Resničnih, kakor jim pravimo, ne ve, da vidim. Da slišim. Nekateri si samo mislijo ali pa tudi ne. Čeprav vem veliko stvari, tega, priznam, ne vem.

Tukaj stojim že kakšna tri desetletja in Vam moram povedati, da sem videl, doživel in slišal že mnogo. Tudi drugi – moje vrste – so. Najprej vam nekaj povem, da smo si na jasnem in da se razumemo. Tukaj obstajamo dvoji. V osnovi smo Resnični in Neresnični. Resnični so vsi ljudje tega planeta. Oni so svobodni in lahko gredo kamor želijo. Pa vseeno so nekako omejeni. Kakor mi. Le da smo mi, neresnični, bolj. Mi sami sebe nikoli ne imenujemo tako. To

nas opominja na kruto resnico in usodo, da smo za vedno priklenjeni na eno mesto in da nihče ne ve, da v resnici mislimo in čutimo. Ne moremo se premakniti. Lahko samo čakamo in poslušamo ter preganjamo čas. Kličemo se Šepetalci. Torej obstajamo Šepetalci in Resnični.

JESEN

Ana Marija Palir, 3. AT

Bil je štirinajsti oktober. Navaden dan kot vsak drug poprej. Ker stojim na meji med parkom in gozdom, v katerega

redkokdo zahaja, se pri meni ne dogaja veliko. Pred mano stoji stara klopca iz lesa in železa, pobarvana pred nekaj leti. Barva je že pošteno obrabljena in odluščena. Komaj je sonce poslalo nekaj žarkov na Zemljo, že so se Šepetalci začeli poigravati v lahnem vetriču in se pogovarjali o stvareh, ki so se komu zgodile. Celo dopoldne sem užival na soncu in se pogovarjal z drugimi. Ker sem nekakšna vez Šepetalcev gozda in tistih v parku, izvem skoraj vse, kar se dogaja v moji okolici in bližini.

Bil je res lep dan. Pod sabo sem imel deset centimetrov na debelo odpadlih listov. Večina je bilo mojih. Gledam in strmim vanje ter štejem. Nemogoče jih je prešteti. Kakor zvezde na nebu. Ti lepi odtenki rjave, pa vse do oranžno-škrlatne barve. Ko si jih zatopljeno ogledujem in razmišljam, zakaj sploh postanejo takšne barve kot so, jih nekdo brčne. Tla se rahlo razkrijejo in trava pokuka na dan, suhi listi pa se dvignejo s tal in se spet spustijo v bližino ter naredijo novo plast okoli trave. Pogled usmerim v tistega, ki je pokvaril popolno odejo barvne palete. Nekdo izmed Resničnih je. Punca, stara okoli sedemnajst let. Lase ima kostanjeve barve, visoka je približno 170 cm ter vitke postave. Res so mi všeč njeni lasje. Segajo ji do konca lopatic in so polni sijaja. S počasnimi koraki hodi proti klopci, sproti pa brca odpadlo listje izpred sebe in si utira pot. Od mene je oddaljena samo še kakšna dva metra. Usede se na klopco, tako da je s hrbtom obrnjena proti meni. Kako lepo je imeti nekoga tako blizu. Prav čutim njeno živahnost in sposobnost gibanja. Izgleda utrujeno in zaspano. V ušesih ima slušalke in ko svojo glavo nasloni name, slišim ženski glas, ki prihaja iz slušalk in poje: »I can fake a smile, I can force a laugh, I can do it, I can do it, I'll get through it ...«. Poje s takšno milino, kot je ne premore širno nebo, pa vendar s tako odločnostjo, ki na ukaz premika gore. Pesem mi je zelo všeč. Punca je tako zaspana, da v hipu zaspi. Sloni na meni in spi že kakšne pol ure, jaz pa strmim vanjo in jo opazujem. Opazujem njene znake življenja. Slišim njeno dihanje, vidim njen trup, ki se napreza ob vsakem vdihu in izdihu, in to me prevzame. Ves čas poslušam to pesem, ki se predvaja – vedno znova in znova. Ker se je tolikokrat prevrtila, jo znam že na pamet.

Govori o tem, da je tudi ona samo človek in ne kakšen stroj, ki ga nič ne prizadene in ji nič ni, če pade. Punca se zbudi in zbegano potegne telefon iz žepa prevelike jakne, vstane, se počasi pretegne, malo zakroži z glavo in odide. Meni nič, tebi nič je punca odšla, za sabo pa je pustila sled v kupu listja. Nekaj časa še razmišljam, po kaj je pravzaprav sploh prišla sem, a mi nič pametnega ne pride na misel. Mogoče se je nameravala s kom dobiti, ali pa je prišla sem, da si zbistri misli. Ne vem, če jo bom še kdaj videl, če se bo še kdaj vrnila.

ZIMA

Hana Lenko, 3. AT

Minevali so dnevi, tedni in narava se je spreminjala vsepovsod okoli mene. Družina vrabčkov, ki se je spomladi ugnezdila na meni, je že odletela. Vsem Šepetalcem je skoraj popolnoma odpadlo listje in skupina najstnikov se je prišla igrat v mojo bližino. To je bilo smeha, veselja in igrivosti. Čeprav ne vem, kako so bile vesele mame in očetje, ko so prišli domov vsi umazani in smrkavi. Leto se je bližalo zimi, in to se je že dodobra poznalo na vremenu. Dnevi so postajali krajši, noči bolj mrzle in vedeli smo, da je zima tik pred vrati. Komaj sem čakal prvi sneg. Vsak nov dan je bil popolnoma enak, kot tisti poprej, pa vendar malo drugačen. Ker je postalo hladneje, so moje gole veje postale bolj okorne in ni bilo več nežnega pozibavanja v vetru.

Končno je zapadel sneg in dan za dnem, ko je tako počasi nasipavalo, sem jaz poslušal. Poslušal sem mehkobo padanja snežink in gledal te bele pikice, ki bodo sčasoma zakrile vse okoli mene. Tako lepo je padalo že peti dan in snega, čeprav sipkega, je bilo že slabih dvajset centimetrov. Bili smo že v drugi polovici decembra, ko je prišla punca, ki me je obiskala jeseni.

Punca ima lepe čevlje, vendar prenzke za to obdobje leta, zato ji ves sneg rine vanje. Ko se usede na zasneženo klopco, pod sabo ne počisti debele plasti snega. Niti si ne odstrani snega iz čevljev. Prepričan sem, da jo zebe, a svoje jakne ne zapne. Takoj opazim, da ima novo frizuro. Lase si je postrigla za kašnih dvajset centimetrov in sedaj ji segajo le do ramen. Vendar to še bolj poudari volumen in mogočnost njenih las. Zopet sedi in ničesar ne reče, ne posluša glasbe in nima družbe. Tokrat ne zaspi. Zdi se mi, da tudi ona posluša padanje snežink. Danes je tukaj dlje kot zadnjič. Opazujem jo, ima brezizrazni obraz. To me dela živčnega, saj ne vem, če je punca vesela, žalostna, jo kaj muči ali pa je presrečna. Saj vem, da tudi če bi vedel, ji nikakor ne bi mogel pomagati, vendar bi bilo drugače. Vedel bi. Jaz vem vse, kar se dogaja okoli mene, te punce pa ne razumem. Ko tako razmišljam, kaj ji roji po glavi, vzame telefon iz žepa in predvaja glasbo. Posluša eno in isto pesem. Tisto kot zadnjič. Ker jo znam na pamet, si v

mislih pojem zraven: »But I'm only human ... And I bleed when I fall down. I'm only human and I crash and I break down ...« Dekle vstane in pomislim, da bo že odšlo, ko potegne iz žepa majhen nožek. Malo si ga ogleduje, nato pa pogleda proti meni. Stopi do mene in z nožkom počasi, narahlo, vreže zvezdo. Nihče še ni tega storil meni. Drugi so mi povedali, da boli in da to počenjajo mnogi Resnični. A prej še tega nisem izkusil. Ne vem, kaj naj bi to pomenilo. Po navadi fantje ali punce vrišejo na nas kakšno ime ali srček, kakšen trenutno popularen znak, a za zvezdo še nisem slišal, da bi bila kaj posebnega. Torej je tej puncici nekaj pomenila. Ne vem, če se bo to zacelilo ali bo ostala ta rana v obliki zvezde. Navadna peterokraka zvezda z debelim robom. Samo to. Nič druga. Punca je že zdavnaj odšla, za sabo pa je pustila sled v snegu. Tudi prejšnjič je za sabo pustila sled. Zanima me, ali punca ve, da sem živo bitje. Da vem, kaj se dogaja, da čutim, da vidim in da slišim. Ali ve? Celó govorim. Ampak samo s Šepetalci. Ne vem, zakaj me nihče od Resničnih ne sliši.

Noč za nočjo sem opazoval zvezde in luno, a nisem v njih videl nič posebnega, kar bi bilo puncici tako všeč. Res je to skupek nešteti pikic, ki svetijo v temi, so nepredstavljivo daleč in so lepe ... Pa vendar. Le kaj je na njih? Vedno, ko pride ta punca k meni, še več dni in noči razmišljam o njej.

POMLAD

Preostalo zimo sem preživel kar mirno in lepo. Slišal sem mnogo zgodb, videl veliko snega in čas je bil, da pride na vrsto pomlad. Sonce je tako toplo sijalo na veje, da so začele poganjati liste, lastovke so priletele nazaj in takoj, ko se je otopilo, je sneg skopnel. Kamorkoli sem se ozrl, vsepovsod se je trava prebujala in začela rasti na novo. Če sem pogledal proti gozdu, sem videl žafrane, ki so s svojo barvo popestrili zelenje, okoli mene so nastale luže in trava je bila premočena, zato je bilo vsepovsod blato. Punce – tako kot sem pričakoval – ni bilo preostalo zimo nič k meni. Ostala pa je zvezdica, ki se ni hotela zaceliti. Kot da bi jo vsak dan nekdo na novo popravil in jo ohranjal v popolni obliki. Čeprav sem močno upal, da se bo punca vrnila, sem

Andraž Žučko, 3. AT

globoko v sebi vedel, da se še kmalu ne bo. Ko se je začela ta prečudovita pomlad, se je v zadnjih dveh mesecih kar nekaj tekačev odpravilo po poti blizu mene. Eden se je celo ustavil in se zasopel usedel na klopco in posedel kakšnih deset minut, nato pa lahkotno stekel stran. Dnevi so minevali. Vsak dan sem komaj čakal novo jutro, jutranjo roso, popoldansko toplino in sončni zahod. Bilo je prelepo. To je najlepše obdobje leta. Neka mlada mamica se je že tretjič odpravila v del parka, kjer sem jaz. Enkrat je dojenček celo zajokal in vzela ga je iz vozička in ga tolažila, dokler ni ponovno zaspal. Šepetalci so se nekaj pogovarjali o sezoni padanja. Sezona padanja je pri nas čas, po navadi

začetek pomladi, ko se odpravi skupina Resničnih, in požaga kar nekaj Šepetalcev iz gozda. Ampak meni ni treba skrbeti glede tega. Sem precej mlad, zdrav in na robu parka. Torej še res ni moj čas. Vse se odvija tako počasi in brezdelno. Nič ne moremo početi. Ne morem se igrati, premikati, graditi kaj, ustvariti nekaj v življenju. Lahko se samo pogovarjamo. Šepetamo. Zato vsak dan slišim mnogo zgodb, veliko mitov, še več šal, pa tu in tam tudi kakšno pesem. Saj ne pravim, da ni lepo biti Šepetalec, a kaj ko je časa tako veliko, da nimaš kaj početi. Mislim pa, da je največje nezadovoljstvo, da ne moreš nič ustvariti. Ni tega zadovoljstva. Ne moreš komu pomagati, ko je v stiski. Ne moreš ustvariti drugega živega bitja. Saj vem, da smo Šepetalci pomembni, da brez nas druge vrste ne bi obstajale, ker ne bi mogli dihati. Pač smo tako narejeni. Ljudje so pomembni za nas, ker proizvajajo ogljikov dioksid. Tudi oni ga nezavedno. Ker je tako hotela narava. Ni važno, kakšen je človek po duši, izgledu ali v srcu, vsi delujejo enako. Takšni smo tudi Šepetalci. Čeprav smo mi vsi dobra bitja. Mi ne moremo biti pohlepni, pogoltni, sovraženi, ljubosumni, zaljubljeni ... mi pač smo, ker obstajamo in nimamo razloga za vse to od naštetega. Vse, kar potrebujemo, imamo in to nam je samoumevno.

Pomlad že gre proti koncu in toplota se spreminja v rahlo vročino. Tudi zvončki in žafrani so se že zdavnaj poslovili. Dežja je vedno manj, tla postajajo manj vlažna, pa tudi ptic in ostalih živali je vedno več, tako v parku, kot v gozdu. Slišal sem, da je neko gospo v parku zadela srčna kap. Svojci so jo našli še isti dan, po nekaj urah iskanja. Še cela dva tedna se je o tem šepetalo med nami. Vsako noč, ampak čisto vsako noč, ko je bilo nebo jasno, sem gledal zvezde in razmišljal o tisti puncici. Komaj sem čakal, da spet pride in nekaj naredi. Da pusti neko sled. Da mi dela družbo. Da vem, da ni pozabila name.

Škrc, škrc ... Krc, škrc ... Pogledam v smer, od koder prihaja zvok, in jo vidim capljati po blatu, ki je še ostalo ob strani suhe potke. Počasi kot megla se vleče proti klopci in komaj vidno dviguje noge od tal, njeni škornji pa so umazani od gostega blata. Zakaj punca ni nikoli nasmejana? To je prva

stvar, ki mi pade na pamet, ko jo zagledam. Spet ima togi izraz na obrazu, ki je bolj siv od dima, ki se vali iz dimnika v starem mestu. Njeni lasje se zdijo še krajši kot prejšnjič in zdi se mi, da je njeno telo izčrpano. Verjetno zadnje dni ni dosti spala. Ima rahle podočnjake in bledikav obraz. Mogoče je prehlajena ali pa ima vročino.

Čeprav je večina zemlje okoli mene suhe, saj je padalo dva dni nazaj, hodi po gostem blatu, ki se je obdržalo le še tu in tam, kjer je zemlja malo ugreznjena. Uleže se na klopco in spodnji del z blatnimi škornji umaže. Polglasno si poje »Words in my head, knives in my heart, you build me up, and then I fall apart, and I am only human ...« Oči je narahlo zaprla in si še po tiho momljala melodijo pesmi. Nikoli je še nisem slišal govoriti, še manj peti. Ima nežen, rahlo raskav glas, ki blago niha. Naenkrat se vzravna in vstane. Stopi do mene in z roko preleti mesto, kjer imam vrezano peterokrako zvezdo. Narahlo se nasmehne in na njenem obrazu je nekakšno zadovoljstvo. Zelo je prisrčna, ko se smeji. Želim si, da bi se večkrat. Njen nasmešek pričakovano hitro zbledi z obraza. Še enkrat se me dotakne, kot bi se hotela name opreti, se na levi nogi zasuka in počasi, kakor je tudi prišla, odide. Za njo so ostale le blatne stopinje škornjev, ki se vlečejo v daljavo.

POLETJE

Uradno se še poletje ni začelo, a je zunaj že peklenko vroče. Moje korenine so globoko v zemlji, zato pri meni ni suše. Vsako jutro sem čakal, da pride podnevi k meni, in vsak dan sem čakal, da pride noč, da lahko gledam zvezde in razmišljam, kaj je na njih tako posebnega. Potem pa, ko sem opazoval te zvezde, sem čakal jutro, da vidim, če bo mogoče prišla tisti dan. A vsak dan sem bil znova in znova razočaran. Zakaj ne pride pogostejše? Zakaj pride vedno sama? In kaj je takšnega na njej, da ne morem nehati razmišljati o njej? Je to njena žalost, je to zato, ker ji ne morem pomagati? Ali pa je le zato, ker je edini od Resničnih, ki se me je kdajkoli dotaknil, in ostal z mano tako dolgo? Ne vem. Mislim sem, da vem veliko ... skoraj vse. A očitno sem se zmotil.

Tinkara Tamše, 3. AT

Tudi sam sem v mladosti doživel nekaj takega, kar mi je ostalo globoko v spominu, in sicer je bilo zelo neprijetno doživetje. Ko gledaš stvari za nazaj, se zdijo lepše, kot so bile v resnici. Vedno je tako. Podzavestno poskušamo potlačiti slabe spomine in bolečino, ki smo jo čutili takrat.

Veste, mi, šepetalci nimamo mame in očeta. Nikogar, ki bi za nas skrbel, nas okaral, ko storimo kaj slabega in nikogar, s katerim bi raziskovali svet. No, ko sem se v mladosti tako začel zavedati svojega obstoja in osebnosti ter moje usode, sem si tudi jaz, kot vsak drugi šepetalec, izbral svojega

življenjskega vodiča. Bila je lepa, mogočna in stara Šepetalka. Razložila mi je vse, kar sem moral vedeti. Kako poteka naše življenje, kaj je naše delo, kaj se z nami dogaja, skratka vse od začetka do konca našega življenja. Ko sem bil star tam enih dvanajst let, ko sem tako rekoč življenje komaj začel, je v obdobju padanja prišla skupina Resničnih, in moja edino, najbližjo prijateljico so ubili. Saj to ni zločin zanje, se mi zdi. Vsaj tako sem slišal. No, v glavnem, gledal sem, kako so jo požagali pred mojimi očmi. Nič nisem mogel storiti. Prigovarjala mi je, da bo vse v redu in da to nič ne boli. Počasi je zbledela. Nisem je več čutil ob meni. Ni bilo tiste vezi v zraku. Eden od Resničnih se je zadržal: »Pazi, pada!« in bilo je konec. Nihče ne ve, kam gremo potem. Sprašujem se, ali je tako tudi z Resničnimi. Tudi oni ne vedo kam potem? Takrat sem ostal popolnoma sam na tem svetu. Zelo jo pogrešam in skoraj ne mine dan, da ne bi pomislil na njo. Včasih razmišljam, kaj vse bi mi še lahko povedala in kaj vse bi skupaj doživela. Skupaj bi tuhtala, kaj se je zgodilo tej puncici, ki prihaja sem in zakaj. A sem lahko vsaj vesel, da sem jo sploh spoznal.

JESEN

Potem pa pride spet dan, ki sem ga – kot vsakega drugega – komaj dočakal. Kljub temu, da se je že ohladilo, je bilo na soncu vseeno prijetno toplo. Ker se je jesen komaj začela, sem imel še večino listov popolnoma zelenih. Le nekaj rjavih je žalostno samevalo na tleh. Bilo je pozno popoldan, ko se je že mračilo. Šele takrat sem sam pri sebi pomislil, kako se je v zadnjih letih, čeprav ga redno čistijo, gozd zarasel in je ponoči v njem prav srhljivo. Skozi hladno, temno noč, polno vlage, piha oster veter, ki reže kot britev v obraz. Slišiš živali, ki se potikajo in šumenje listja, ki se poigrava v hladnem vetru.

Zagledam jo. Nosi debelo bundo s kapuco, temne legice in debele gležnarje. V rokah ima šop papirjev, ki so skupaj speti. Kapuco ima preveliko in ji spredaj sili na oči. Lase ima po vsej verjetnosti spete v čop, če ji je pri njenih kratkih laseh to sploh uspelo storiti. Zdi se mi, da je vsakič, ko pride sem, bolj in bolj suha ter blede. »Mogoče ima bulimijo,« je

Maša Hrovatič, 3. AT

moja prva misel. Nikoli se ne smeji, poslušaj žalostne pesmi in sedaj je za moje pojme že presuha. Zelo je slabotna in zdi se, da ji vsak gib predstavlja velik napor. Še jaz čutim težke noge, ki jih komaj dviguje, in glavo, ki ji nemo visi na vratu.

Z vso težo se usede na klop in globoko zavzdihne. Gleda liste in opazim, da so nekakšni bolnišniški izvidi. Sedaj jo razumem. Zagotovo ima nekdo, ki ji veliko pomeni, neko bolezen, ali pa je v bolnišnici, mogoče pa je celo preminul. Zato je vedno žalostna in mirna ter tiha. Razumem, kako je izgubiti nekoga, ki ti res veliko pomeni in si nanj navezan, zato lahko čutim njeno žalost.

Iz žepa potegne vžigalnik in na robu prižge vse liste. Vrže jih na tla in skupaj jih opazuje. Na prvem so nekakšni grafi in preglednice. Spet na drugem je samo besedilo. Listi gorijo v rumenih plamenih in se zvijajo, dokler ne ostane le še pepel ter nekaj žerjavice, ki jo hladen veter v minuti razpiha.

Tako zelo je slabotna, da se komaj premika. Čudim se, kako je sploh lahko prišla sem, če ji že sedenje predstavlja napor. Upam samo, da se bo tista oseba, ki ji tako veliko pomeni in je očitno nekaj z njo narobe, pozdravila in ozdravela. Sedaj vzame iz bunde še telefon in napiše komu sporočilo. Pusto ga vtakne nazaj v žep in še nekaj časa kot kip pri miru sedi in opazuje pepel na tleh. Z rokami počasi seže proti glavi in si sname kapuco.

Ne morem verjeti. Punca na glavi nima niti lasu. Vse mi je v hipu jasno. Kot v filmu, ki se mi odvrti v stotinki sekunde, se mi ponovijo vsi prizori z njo in takoj se zavem situacije. Punca ima raka. Poboža se po goli glavi in koticiki ustnic se ji še bolj zakrivijo navzdol.

»Celo poletje sem bila v bolnišnici in zato, takrat nisem nič prišla.«

Kaj?! A je bilo to namenjeno meni? Zelo, ampak res zelo sem zbehan. Če je bilo to namenjeno meni, se torej pogovarja z mano? Jaz se pogovarjam z Resnično? Moje navdušenje se v hipu razblini, ko se zopet zavem situacije, ki naju je do tod sploh pripeljala. Punca me žalostno pogleda in se mi slabotno nasmehne. Roko iztegne proti meni in še enkrat pod prsti začuti zvezdo.

»One vedo vse,« izdavi in cmok v grlu se zmanjša. Nekako ji je odleglo.

Uleže se na klopco in na telefonu predvaja glasbo. »I can fake smile, I can force a laugh, I can stay away for days if that's what you want, give you all I am.« Zapre oči in sedaj jo pravzaprav čutim. Z njo se duševno povežem in jo razumem. Razumem njeno bolečino in žal mi je, da mora

pri teh letih vse to doživljati. Pri meni je tako dolgo, da je že trda tema. Pogledam proti gozdu in ne zdi se mi več tako srhljiv. Okoli naju je popolna tišina. Sliši se samo njeno utripanje srca. Slišim, kako glasnost njenega utripa pojenja in počasi, naskrivaj blede, dokler do konca ne potihne v temi.

Odšla je kakor veter v jesenskih nočeh, v mojem srcu pa je za sabo pustila razdejanje, ki ga povzroči nevihta. Ozrem se proti svetlim zvezdam v temni noči in sedaj razumem.

Sara Pečnik, 1. HT

SKRIVNI KRAJ

Redkokdaj vidimo srečno družino, ki je brez problemov in prepirov. Večji del družin se razide zaradi težav, kot so alkohol in druge zasvojenosti ter zaradi denarja. Takšno težko življenje imata tudi Miša in Miha. Njun oče hodi zelo pozno domov in se laže, da cele dneve dela, čeprav njegova žena ve, da je v gostilni in pije. Ona pa je cele dneve v službi, doma pa čisti in kuha kosila in večerje. Seveda mora skrbeti tudi za otroka. Mišina in Mihčeva mama je ves čas pod stresom, zato je tablete in kadi. Ko pa sta starša oba doma, se ves čas kregata. Miša včasih misli, da se bosta njuna starša ločila. Včasih jo je tudi strah, da bo mamo, kot jima vedno pravi, ko bo na koncu z živci, kap. Tudi oče velikokrat pravi, da se bo odselil nekam daleč daleč stran. Mihca večino dneva ni doma, saj je v šoli in vedno po pouku gre na svoj najljubši in skrivni kraj, kjer preživi večji del svojega časa.

Ko sta se starša ponovno prepirala, je bil prepir malo bolj resen, saj sta se prepirala zaradi časa, ki ga preživita s svojima otrokoma. Miša in Miha sta ta prepir poslušala iz otroške sobe. Mihcu je čez nekaj časa prekipelo in je odšel iz sobe. Šel je v kuhinjo, kjer sta se starša še zmeraj prepirala. Za Mihom je pritekla Miša. Ko sta se starša prepirala vedno bolj, se je Miha zadrli, da naj nehata. Oba sta ga čudno pogledala in utihnili. Miha je začel govoriti: »Samo to vama povem. Oba sta sebična in enaka. Oba sta

zasvojena z vajinimi drogami, zaradi katerih lahko oba umre. Mama, tebi se lahko pljuča tako uničijo. In ti ati boš enkrat moral iti na črpanje želodca, in to samo zaradi alkohola. Danes pa se kregata, kdo več časa preživi z nama. Noben se ne družijo z nama in ko sva vaju najbolj potrebovala, nista nikoli imela časa. Počutim se, kot da nisem vajin otrok. Povem vama še to. Ne bom več dolgo zmogel s tem sranjem. In sploh naju nimata rada, saj nama tega nikoli ne rečeta!« Ko je Miha povedal svoje, sta starša bila kot okamenela. Mami so tekle solze po licih. Miha je nato takoj stekel iz hiše, Miša pa za njim. Miha je tekel k svojemu skrivnemu kraju. Miša mu je celo pot sledila. Ko sta prišla do kraja, je Miha opazil nekoga, sprva ni prepoznal Miše, vendar čez nekaj časa jo je. Po eni strani je Miha bil vesel, po drugi strani pa je bil jezen, ker mu je sploh sledila in ker je ugotovila, kje je njegovo skrivališče.

Miši se je kraj zdel čudovit, saj je to v naravi in je na okrog polno rož, dreves ... Videla je tudi, kako je lepo in urejeno, imel je staro omaro, v kateri je imel oblačila, imel je tudi stari kavč in jogi ter nekaj odej in blazin. Imel je tudi veliko zabojev, v katerih je bila hrana. Miša je Mihca vprašala, kaj vse to pomeni. Miha ji je povedal, da že od kar se njuna starša prepirata, ve za ta kraj. Sem hodi, da si umiri živce pred njima. Povedal ji je tudi, da je ona edina oseba sedaj, ki ve za ta njegov kraj. In da ne sme tega nikomur omenjati. Miša je prisegla.

Miha ji je nato pokazal svoje najljubše drevo. Bilo je v sredini skrivališča. Bilo je tako veliko, da ne bi zmoglo 10 ljudi skupaj to drevo objeti. Imelo je tudi zelo pisane liste. Miša je rekla, da je to najlepše drevo, kar ga je videla do sedaj. Miha se je strinjal. Čez nekaj časa sta se Miha in Miša začela zabavati in sta pozabila na vse probleme, ki so se doma dogajali. Plezala sta po drevesu, Miša je nabirala rožice in jih dala v vazo, Miha pa je pripravil prostor za spanje, da bosta nocoj prenočila v naravi. Zakuril je tudi ogenj, da jima bo toplo, in pripravil je nekaj za pod zob.

Tisti čas pa sta doma starša sedela za mizo in vse je bilo tiho. Čez nekaj časa je mama začela pogovor: »Mislim, da

ima Miha prav.« Oče jo je začudeno pogledal in mama je nadaljevala: »Res se ne druživa z otrokoma. Ti ves čas piješ in jaz doma samo delam. Ne spomnim se, kdaj smo bili na zadnje skupaj in smo karkoli skupaj počeli.« Nato je oče nadaljeval s pogovorom: »Prav imaš. Jutri vsi ostanemo doma in imamo skupaj zajtrk, kosilo in večerjo. Med obroki pa bi lahko počeli skupaj različne stvari.« »Zdi se mi super ideja, in najlepše pa bi bilo, če bi se oba držala vstran od alkohola in cigaret. Kaj misliš?« je predlagala mama. Oče se je strinjal. Ko sta se vse dogovorila, sta odšla spat. Miha in Miša sta se med tem časom najedla in tudi odšla spat.

Naslednje jutro, ko sta se Miha in Miša zbudila, sta pospravila vse, kar je bilo razmetano. Nato je Miša svetovala, da odideta domov, da staršev ne bo skrbelo, kje sta. Miha se je strinjal. Ko sta prišla domov, sta starša že bila budna in sta pripravljala zajtrk. Mama je otroka vprašala, kje sta bila in kdaj sta vstala. Miša je začela govoriti: »Zelo zgodaj zjutraj sva šla na sprehod.« Mama jima je nato povedala, kaj sta se prejšnjo noč dogovorila. Miša in Miha sta bila zelo vesela. Ko so zajtrkovali, sta se mama in oče opravičila za njuno obnašanje in njune prepire. Miha in Miša sta jima opravičila. Nato je oče rekel: »Morata vedeti še to, da vaju imava najraje na tem svetu.« Miha in Miša sta stekla v objem staršev.

Do kosila je vse potekalo tako, kot sta načrtovala starša. Med kosilom so se pogovarjali o različnih stvareh. Po kosilu sta Miha in Miša peljala starša na skrivni kraj. Ko sta ga starša videla, sta ugotovila, da sta se tukaj skrivala tudi onadva, ko sta bila mlada. Skupaj so se lovili in igrali na velikem drevesu do večera. Tudi potem, ko so se vrnili domov, so se igrali različne igre in karte, gledali filme in še kaj. Ko pa je bil čas za posteljo, sta mama in oče nesla Mišo in Mihca v posteljo. Miha je nato rekel, da je to bil njegov najlepší dan v življenju in da ima oba zelo rad. Za celo družino je bil to najlepší dan v življenju. Tako so se vsak dan družili, se skupaj učili, igrali in seveda hodili v skrivni kraj. Bili so zelo lepa in srečna družina, ker so se tako odločili.

Lea Kušar, 1. AT

DREVO UPANJA

Poglej skozi okno!

Pomahaj mi!

Pridi ven!

Objemi me!

Osamljen sem!

Čakam te! Tukaj, vedno na istem mestu, čakal te bom, dokler se ne vrneš!

Rebeka Firšt, 3. AT

Tako se začne moja zgodba. Vsak dan ista pesem in isto upanje. Spominjam se, kako si se z mano igrala, ko bila si še majhna. Plezala si med mojimi vejami, čisto na najvišji del krošnje. Postavila si hiško na meni, kjer si se igrala, pela in plesala. Žgečkala si me s svojimi dolgimi rjavimi lasmi. Vsak večer si mi prinesla kanglico vode in ko si me zalivala, si mi govorila: »Tako, tukaj imaš vodo, da boš še naprej tako velik in lep!« Nato si odšla, saj je bil že mrak. Ampak preden si se obrnila, da bi odšla, si me objela. A ta objem je bil daljši kot po navadi. Ko si me objela, si mi dejala, da me imaš neizmerno rada. Kot da bi mi nekaj dalo vedeti, se mi je za zdelo, da nekaj ni prav. In res, ta dan je bil usoden.

Odšla si, kdo ve kam. Tri dni te ni bilo na spregled, nihče ni gledal skozi okno, nihče mi ni pomahal, v hiši je bila tema noč in dan. Po treh dneh neprestanega čakanja ni bilo nikogar iz hiše, še mačka Iva ni bilo na spregled – hiša je bila prazna.

Čakal sem in čakal. Minilo je leto, dve, tri ... nikogar ni bilo, nikjer. Nihče me ni objel. Osamljen sem. Začel sem se starati, moje veje so postale težke, korenine so še komajda lahko črpale zadnje kapljice vode – upanja. Bil sem izčrpan. Skoraj sem že obupal.

A tisti večer, ko sem spet razmišljal o tebi, se mi je zazdelo, kot da sem v tvoji sobi zagledal luč – samo za hipec. Svetloba, ki sem jo videl, se je zdela prečudovita, kakor ti, zdelo se mi je, da je to znak, da se boš vrnila. Ta luč mi je vlivala upanje in moč. Ko me je zjutraj zbudilo nežno sonce, je pred mano stalo prečudovito dekle, prav takšno, kot ti. Videti ti je bilo enako, pa vendar ni bilo, nosilo je kapo. Nisem vedel zakaj, dokler je ni snela. Pod kapo se niso skrivali lepi dolgi rjavi lasje, bila je le gola koža, na kateri je bilo tetovirano drevo, pod njim pa napis: *Moje drevo upanja*. Zdaj sem vedel, kdo je to prečudovito dekle, to je bila moja punčka – imela je raka. Zadnje besede, ki sem jih slišal, so bile le: »Oprosti in počivaj v miru.«

Moje drevo je odšlo na drugi svet, bilo je staro in ubogo, pa vendar mi spomin nanj še vedno pričara majhen poganjek

njegovega ploda, ki sem ga hranila, da ga posadim, ko se vrnem in zaživim novo življenje z njim. Narava je lahko tvoj prijatelj le, če si ti dober z njo!

Nauk zgodbe: Nikoli ne nehaj upati!

Jona Jakop, 1. AT

LJUBEZEN

Moje vrednote so: prijazni ljudje, družina, prijateljstvo, mir, sreča in čustva, ki so me ganila.

Zdaj pa moja ljubezenska zgodba. Začela se je pred letom dni, ko sem dobil – kužka. Z imenom Lord. Ko ga je starejši brat pripeljal domov, se starši niso strinjali s tem, da bi ga obdržali. Toda z bratom sva bila uporniška in nisva dovolila, da bi ga zavrgli. No, sčasoma sta se oče in mama sprijaznila z novim članom družine, saj nista imela izbire. Z bratom pa sva obljubila, da bova skrbna in prijazna. Potem se je začela razvijati ljubezen do štirimesečne kepice dlak. Ko je Lord prvič videl sneg, sva se igrala in tekla po vasi. Slišalo in videlo naju je veliko ljudi in vsi so rekli: »To pa je prava ljubezen!«

Začela sva hoditi po naših hribih. Lordu sem posvečal ves prosti čas. Želel sem ga naučiti, da bi bil kar se da prijazen do ljudi.

Zgodil se je tudi prvi pretep. Prestrašil sem se do nezvesti, tako sem bil šokiran. Še danes se spominjam tega prizora, slišim renčanje in cviljenje. Še dobro, da se je končalo brez hujših poškodb. Lord je danes že odrasel pes, pravi čuvaj.

V šoli smo obravnavali besedila z ljubezensko tematiko. Sporočilo mojega spisa pa je, da ima ljubezen več obrazov.

Rok Seidl, 2. CV

VSAKDANJA

Se zjutraj sploh zbudimo?
Čeprav hitimo, skoraj zamudimo.
Bus.
Na busu spet zaspimo.
Spet hitimo, pouk vseeno zamudimo.

(Za kakšnih pet minut.)

V učilnicah trpimo,
včasih se smejimo,
kaj se naučimo.

(Za življenja pot.)

Telefoni na mizi ležijo,
po besedah hrepenijo,
a profesorji opozorijo,
če nam zazvonijo.

Med odmorom vanj
strmimo.

(Za prijatelje si je treba vzeti čas.)

Po urah šestih spet je čas za bus.
Doma se za naslednji dan učimo.
Preden zaspimo,
se na FB dobimo.

(Za hec.)

Sara Skerbiš, 2. CV

AKTUALNO DOGAJANJE V SVETU

Svet je v zelo slabem stanju. V Evropi vlada napetost zaradi migrantov, v Siriji se odvija nečloveška vojna za kontrolo naravnih virov dežele, v Aziji so se Rusija, Kitajska ter Filipini povezali v eno najučinkovitejših zavez v moderni zgodovini

in medtem ko se preostanek sveta koncentrira na ameriške volitve, je Rusija ukazala pripravo na nuklearno vojno.

Če se stvari kmalu ne spremenijo, ne bomo imeli več veliko izbire na voljo. Svetu vladata ego in pohlep. Medtem ko se 99 % sveta prebija skozi napeto življenje in se bori za obstoj, si 1 % najbogatejših oblizuje prste.

Ni več vprašanje, kdo nas bo rešil. Čas je, da se prenehamo smiliti sami sebi in prevzamemo stvari v svoje roke. Vse visi na zelo tanki niti. Mediji nas držijo v strahu, rasa nas je ločila, religija nas je razdelila in politika nas je obrnila drug proti drugemu.

Čas je, da pogoltnemo svoj ego in pomagamo drug drugemu. To je lahko zadnji upor na Zemlji. Moramo, ali ljubiti drug drugega ali pa moramo umreti. Ni več priložnosti.

Nik Markišić Monfreda, 4. AT/HT

VIZUALNE KOMUNIKACIJE V 2. AT

Gaj Mandelj

Žana Korenjak

Mojca Cigan

Vita Glinšek

SLIKARSKE TEHNIKE V 3. AT

Ana Marija Palir

Maša Hrovatič

Laura Tamše

Tinkara Tamše

Rebeka Firšt

Neža Vetrih

Nika Škorja

Aneja Bobik

Vanesa Jelen

USTVARJANJE KROKIJEV V 3. AT

MULTIMEDIJSKO OGLAŠEVANJE

Pri predmetu multimedijско oglaševanje v 4. AT razredu smo spoznavali umetnost fotografije in fotografiranja. Nastalo je veliko fotografij in nekaj teh vam predstavljamo.

Kaja Horvat: Eden med mnogimi

Maruša Drofenik: Metulj

Klavdija Korber: Narava

Kaja Horvat: Čebelica

Urška Palčič: Škorpion

Sara Irman Kolar: Kobilica

Marie Žmajde: Samota

Nik Markišić Monfreda: Utrinek iz Bolgarije

Sara Irman Kolar: Izola

Marie Žmajde: Po ljubezenskem neurju

Nik Markišić Monfreda: Utrinek iz Bolgarije

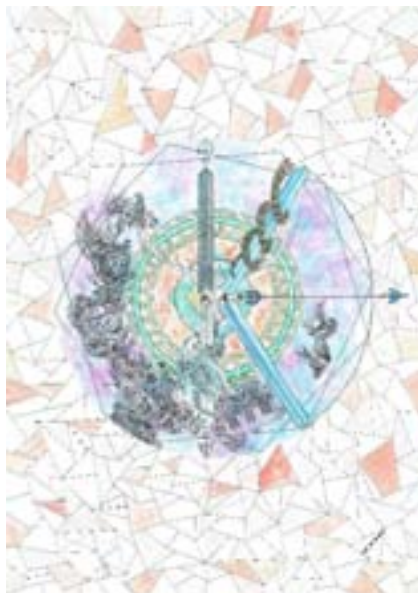

Slavka Popovič

INICIALKE V 4. AT

Gaja Anai Narea

Kaja Horvat

Klavdija Korber

Marie Žmajde

Nataša Kovač

Nik Markišić Monfreda

VIŠJA STROKOVNA ŠOLA

AJPES

V torek, 10. januarja 2017, smo bili študentje drugega letnika smeri HORTIKULTURA na AJPESU v Celju, kjer smo poskusno registrirali svoje podjetje v obliki »s.p.«. Povedali so nam veliko zanimivih in koristnih informacij o ustanovitvi podjetja, ki nam bodo pomagale, če se bomo v prihodnosti odločili za samostojno podjetniško pot.

Za vse informacije in podatke se jim iskreno zahvaljujemo.

študentje 2. letnika VŠ, smer HORTIKULTURA

PODELITEV DIPLOM – DECEMBER 2016

PROJEKTNO DELO ŠTUDENTOV PROGRAMA SNOVANJE VIZUALNIH KOMUNIKACIJ IN TRŽENJA

Rdeča pot – skice

Rdeča pot

Stop Wi-fi – skice za nalepke

Projekt Bivak – predstavitveni plakat in maketa

SADNI HOROSKOP

22. januar – 19. februar: mandarina

Psihologi menijo, da so to ljudje, ki se najredkeje srečujejo s težavami v spolnosti. Njihov partner sicer kot njihovo slabo stran navaja nezvestobo, njihove vrline pa so toleranca in pripravljenost odpuščati. Zanje je značilno, da ne marajo stolov in televizijo največkrat spremljajo kar s tal. Razlog za to je, da so zelo živahni in le težko pri miru. Najbolj uživajo v stiku z naravo, zato se za taborjenje in spanje pod milim nebom odločajo pogosteje kot drugi.

20. februar – 20. marec: pomaranča

Pomaranče imajo izrazite predispozicije, da postanejo goreči privrženci političnih idej, raznih sekt in podobnega. Radi se žrtvujejo v korist dobrega za vse in jih je zato lahko prepričati v razna malce manj razumna početja. Čeprav delujejo neurejeno, se v neredu dobro znajdejo, kadar pa o čem zavzeto razmišljajo, se igrajo z lasmi, s prstanom, z verižico ali s čim podobnim. Hitro se zaljubijo in verjamejo v pravljico ljubezen. Razočaranja so zato pri njih pogosta, a jih ne odvrnejo od iskanja večne ljubezni.

21. marec – 20. april: ananas

V poslovnem svetu običajno ne zavzemajo visokih položajev, ne prenesejo pa laži in nepoštenosti. Če menijo, da jih ima kdo za norca, z njim brez pomisleka prekinejo odnos. Hodijo ponosno, dvignjene glave, njihov korak je čvrst in odločen. So športniki po duhu in aktivni do pozne starosti. Razmerje s partnerjem navadno končajo zaradi partnerjeve ravnodušnosti, predvidljivosti in ljubosumja. Redko obiskujejo zdravnika, njihov največji sovražnik je gripa, moč in volja pa najboljši zdravili, kadar zbolijo.

21. april – 21. maj: nešplja

V vlogi nadrejenih se ne znajdejo najbolje. Ne marajo govorov in nastopov pred javnostjo. Težko vzpostavijo avtoriteto in so tudi dokaj trmoglaví. Kadar se nekaj ne odvija po njihovih načrtih, se radi zatečejo k pijači. Družina je zanje zelo pomembna, dom pa zaseben prostor, kamor ne spustijo vsakogar. So dokaj vase zaprti in težje navezujejo stike, a kadar jih, so le-ti trajni. Navežejo se tako na ljudi kot tudi na stvari, zato njihov dom pogosto spominja na skladišče nepotrebnih predmetov. So tradicionalisti in umetniškega duha.

22. maj – 21. junij: češnja

V karieri praviloma zasedajo visoka mesta in sodijo med priljubljene šefe. Cenijo talente in nadarjenost podrejenih ter menijo, da je treba nagrajevati pridne in marljive delavce. Pogosto imajo težave s kilogrami, Venera jih je bogato obdarila, diet in vaj pa ne marajo preveč. V ljubezni so dokaj posesivni in ljubosumni, so pa pripravljeni dolgo iskati pravo osebo, ki bi jim ljubezen vračala v enaki meri. Prav zato tudi v ljubezni veljajo za potrpežljive in predane. Ne marajo ljudi s slabim okusom.

22. junij – 22. julij: marelica

Pripadajo redki skupini srečnežev, ki ne podležejo paniki pred izpitom ali nastopom v javnosti. Največ estradnikov je rojenih prav v tem znamenju. So stalni obiskovalci takšnih in drugačnih družbenih dogodkov in zabav. Ni pa med njimi veliko intelektualcev. Radi se sami hvalijo z vsem, kar imajo, tudi s partnerjem. Ljubljeno osebo radi predstavijo svoji družbi, pri čemer poudarjajo njen šarm, izobrazbo, pamet in lepoto. Moški imajo pogosto spolne težave, namesto pa, da bi poiskali pomoč, krivdo zanje zvalijo na partnerja.

23. julij – 22. avgust: breskev

Če spoznajo, da jim več koristi in denarja od dejanske službe prinaša hobi, se mu bodo brez pomisleka povsem posvetili. Sicer pa je med breskvami največ takšnih, ki so na vodilnih položajih in so kariero zgradili v poslu, za katerega so sprva menili, da bo samo začasen. So zelo dojemljivi in hitro učljivi posamezniki, med njimi je veliko poliglotov in prevajalcev. So tudi pravi mojstri šal. Svoje prigode pripovedujejo z obilico humorja in so odlična družba za družabne večere. Da se ljubezni nikoli ne naveličajo, govori podatek, da se pogosto poročajo tudi v domovih za starostnike. Vrsta propadlih zakonov iz preteklosti jih ne odvrne od sanj o večni ljubezni.

23. avgust – 22. september: malina

Za reševanje vsakodnevni težav potrebujejo malce več časa, saj se preveč posvečajo podrobnostim in analizam ter tako spregledajo srž težave. A vendar so spretni rokodelci in vztrajajo v svojem poklicu, čeprav se lahko zgodi, da pravi uspeh doživijo šele okoli petdesete. Ko iščejo ljubezen, najprej analizirajo vse razloge proti, šele nato se posvetijo razlogom za in partnerjevim vrlinam. So zelo izbirčni in imajo kar nekaj čudnih navad, zato jih je včasih resnično težko razumeti. Kar zadeva zdravje, pa imajo občutljiva prebavila.

23. september – 22. oktober: grozdje

Rojeni v tem obdobju veljajo za najlepše, kar potrjujejo tudi strokovnjaki iz kozmetične industrije. Najmanj so podvrženi gubam in imajo tudi v zrelih letih gladek obraz. Poleg tega premorejo izjemen šarm in se jim je res težko upreti. Res pa je, da nihče drug ne obožuje kreditnih kartic, denarja in trendov bolj kot tisti, ki so po sadnem horoskopu grozdje. Ko gre za ljubezen, imajo radi dokaj starejše ali dokaj mlajše partnerje. Razlika med partnerjema je v njihovih zakonih pogosto 10 let ali več. Imajo izjemno razvit voh, zato so zanje idealni poklici v industriji parfumov. Hitro lahko zavohajo vonj drugega telesa, zato pazite, da vas ne bo objemal kdo drug.

23. oktober – 22. november: kostanj

Sodijo med tiste, ki prisegajo na blagovne znamke. Čeprav niso strastni potrošniki in kupujejo le tisto, kar nujno potrebujejo, sta njihova kriterija kakovost in trajnost proizvoda. Zakonski zvestobi sicer ne pripisujejo velikega pomena in z leti radi začno skakati čez plot. Kostanjev delovni dan traja pozno v noč, v tem znaku je rojenih veliko glasbenikov, zlasti kitaristov, pa tudi komikov. Sicer so občutljivejši, kot se zdi na prvi pogled, a to pokažejo le tistim, ki so jim resnično blizu.

23. november – 21. december: jabolko

Nagnjeni so k nenadzorovanim izlivom besa. Ti so najpogostejši tedaj, kadar jih nekdo analizira v javnosti ali jim zastavlja preveč osebna vprašanja. Če ste ljubitelj črnega humorja, so za vas odlična družba. Ljudje, ki jih poznajo, pravijo, da je z njimi zelo zabavno in da najbolj uživajo v njihovih provokacijah, ki vedno zadenejo srž težave. V pravem elementu so šele, ko pade noč, njihova koncentracija je najboljša ponoči in najlažje delajo tedaj, ko drugi spiyo. Imajo izrazito intuicijo, radi provocirajo in zahajajo v skrajnosti, radi krasijo svoje telo in zadovoljno kažejo svoje vpadljive tetovaže, večkrat preluknjana ušesa ali okraske v popku.

22. december – 21. januar: šipek

Na delovnih mestih, ki zahtevajo izvirnost, najpogosteje blestijo rojeni v tem obdobju. Tudi če delajo za tekočim trakom, to počno na svojevrsten način. Navdušeni so nad vsem, kar je izjemno moderno, od glasbe do tehnologije. Njihove partnerje najbolj moti, da z bivšimi ohranjajo prijateljski odnos. Imajo stalno potrebo po spremembah, zato je z njimi težko načrtovati prihodnost. Zmenek z njimi je kot tek iz lokala v lokal, tudi njihovo zakonsko življenje spremljajo pogoste selitve. Če na potovanju vidite koga, ki je oborožen s fotoaparati in daljnogledom, je to nekdo, ki je po sadnem horoskopu šipek, ki tudi gozd dojema kot idealni kraj za počitek.

REŠI REBUSA

--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

SUDOKU

	7	8	4				6	
6				7			8	
		5			2	3		4
	1	2		4			3	
		7	1					8
8			2		6	5		
			7		8			
			5	3			2	

ČAROBNA KVADRATA

Poišči in vpiši števila tako, da bo vsota treh števil v vseh smereh enaka.

4	9	2
	1	6

		1
2	4	6
7		

KAR SE JANEZEK NAUČI, TO JANEZEK ZNA

Janezek je prvič v operi. »Mami, kdo je tisti moški, ki stoji in občinstvu kaže hrbet?«
»To je dirigent.«
»Zakaj pa s palico grozi tisti teti, ki poje?«
»Saj ji ne grozi.«
»Zakaj pa potem ona tako kriči?«

Učiteljica se obregne ob Janezka:
»Janezek, včeraj si spet manjkal v šoli. Kaj se dogaja?«
»Babica je zbolela.«
»Vsakič, ko manjkaš v šoli, je tvoja babica bolna. Ne verjamem ti!«
»Veste učiteljica, tudi pri nas doma sumimo, da babica le igra.«

»Mami, a je v Portorožu res polno ljudožercev?« zanima Janezka.
»A si zmešan? Kdo ti je pa to rekel?«
»Stric je rekel, da tam živijo od turistov.«

Janezek stopi na tehtnico in reče sestrici: »Saj to sploh ne boli.«
»Zakaj pa naj bi bolelo?«
»Ne vem. Ampak ko mama stopi sem gor, vedno glasno zakriči.«

Janezek gre z očetom v živalski vrt in vpraša:
»So tukaj tudi štokrlje?«
»Seveda, zakaj vprašaš?«
»Me zanima, če me bo katera prepoznala.«

Učitelj razlaga čase pri slovenščini. »Jaz sem bolan. Kateri čas je to?«
»Najlepši čas«, odvrne Janezek.

CVETLIČNA MATEMATIKA

$$\begin{array}{l} \text{tulip} + \text{tulip} + \text{tulip} = 60 \\ \text{tulip} + \text{vijolica} + \text{vijolica} = 30 \\ \text{vijolica} - \text{soncecvet} = 3 \\ \text{soncecvet} + \text{tulip} \times \text{vijolica} = ? \end{array}$$

ZA MLAJŠE BRATCE IN SESTRICE

Punčka se je izgubila. Pomagaj ji najti pot domov.

Šola za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje
Ljubljanska cesta 97, 3000 Celje
Tel.: 03/428-59-00
<http://www.hvu.si>